

EL VIATGE ENS FA

Hi ha qui viatja tots els dies, ja sigui en metro, pujant en un avió o bé als seus somnis o des del sofà; cadascú fa els viatges de la seva forma, però tothom ha de viatjar. Hi ha qui ha de viatjar per feina i qui l'ha de menester per sentir-se viu. Hi ha viatges culturals, viatges urbans, artístics, a la platja o a la muntanya o, fins i tot, viatges pels nostres records.

El meu dia comença a la dutxa, no sóc persona fins que l'aigua em desperta. Avui, potser, em posaré aquella camisa alegre que m'agrada tant. Aquesta peça de roba em porta a l'Índia, al mercat de Madurai, on un sastre molt jove me la va fer a mida per quatre duros. Vaques sagrades, thali, turbants, temples, trens plens d'indis.

Un cop despert sota la dutxa, em preparo l'esmorzar: pa amb pernil i formatge, i un altre ingredient molt necessari per als meus matins: un cafè. Em fixo en l'etiqueta, diu que ve de Guatemala. El meu cap s'omple de paisatges tropicals i muntanyetes de Huehuetenango, on fa anys vaig fer un projecte de cooperació. Em recordo de la gent tan senzilla i agraïda dels petits pobles, que es dedicaven a cultivar cafè a tots els vessants que envoltaven el seu llogaret. Vam fer mans i mànigues tractant de millorar les seves casetes.

Entre el cafè i les torrades, obro el diari a la tableta. Manifestació, Trump, futbol, la infanta serà lliure. Campionat mundial de dones d'escacs a Iran. A la foto surten totes les dones, també les japoneses i les russes, amb un mocador al cap. Imatge curiosa, com d'una altra època. Però ja ho deia l'hostessa del vol quan vam aterrar a Teheran: totes les dones del vol havien de posar-se el mocador per trepitjar territori iranià, era una obligació legal i fins i tot l'hostessa italiana es va cobrir els cabells abans de sortir per la porta de l'avió, que comportava deixar territori italià.

Surto de casa. Se m'oblidava, el cinturó! Vaig corrent a agafar-ne un i me'l poso a l'ascensor. Se'm fa present el senyor que el va fer i me'l va vendre a San Cristobal, una ciutat de Chiapas on encara conserven algunes tradicions i rituals precolombins, barrejats amb edificis i costums portades pels occidentals.

Arribo a la feina. Poso fil a l'agulla. Reunió. Mentre parlo amb la meva cap m'entretinc amb el bolígraf. El seu rètol està ple de lletretes il·legibles, però el que sí que puc entendre és el "Made in Japan". Tokyo. Boscs de ginkgos. Te verd. Gyozas. Ramen. Temples mil·lenaris. Quimonos. Tradició i modernitat. Vaig al·lucinar amb els pàrquings automàtics!

Després de la reunió al Japó torno al meu lloc a l'oficina. Sona el telèfon, veig el codi +49: truquen des d'Alemanya. Una senyora molt amable vol informació

d'una comanda. Em diu que truca des de Heidelberg, molt a prop d'on vaig fer el meu Erasmus. Els trens i els busos anaven a l'una; eren tan puntuals que podia posar el meu rellotge a l'hora. Tinc gana... Recordo el menjador universitari on ens ajuntàvem, les festes, els meus amics, els viatges que vam fer junts, trobades posterasmus.

De sobte, arriben les 17h30, he de sortir i anar a classe de català! Pujo pel passeig de Gràcia i una parella de turistes molt alegres em demanen com poden anar al parc Güell. Noto un accent anglès familiar. La curiositat em pot i pregunto. Són de Melbourne, Austràlia. Del barri on vaig viure set mesos. Quina casualitat! M'agradava la gent del barri, les petites botigues, el *brunch* dels diumenges sota la calor del sol austral, la seva idiosincràsia particular...

Al sortir del curs, torno a casa amb molta gana. Sopo i, encara que estigui cansat, veig un tros d'una pel·lícula. Son a la Lluna. O potser és Mart. Se'm tanquen els ulls. Estic envoltat de pedra vermellenca i una pols brillant, el meu cos no pesa gens i respiro dins una espècie d'escafandre.

Així, viatjant, passen els dies. Hi ha qui viatja més i altres que no es deixen portar tant per la imaginació. A vegades, em pregunto si som nosaltres qui fem el viatge o és el viatge el que ens fa a nosaltres.

Aritz